

“मीठे बच्चे- सतगुरुको पहिलो श्रीमत हो देही-अभिमानी बन, देह-अभिमान छोडिदेऊ ।”

प्रश्न:- यस समय तिमी बच्चाहरूले कुनै पनि इच्छा वा चाहना राख्न सक्दैनौ, किन ?

उत्तर:- किनकि तिमी सबै वानप्रस्थी हो । तिमी जान्दछौ- यी आँखाले जे जति देखिन्छ, त्यो विनाश हुनु छ । अब तिमीलाई केही पनि चाहिँदैन, बिल्कुल भिखारी (बेगर) बन्नु छ । यदि यस्तो कुनै महँगो चीज लगायौ भने खिच्नेछ, फेरि देह-अभिमानमा फँसिरहनेछौ । यसैमा मेहनत छ । जब मेहनत गरेर पूरा देही-अभिमानी बन्छौ, तब विश्वको बादशाही मिल्नेछ ।

ओम् शान्ति । यो १५ मिनेट वा आधा घण्टा बच्चाहरू बसेका छन्, बाबाले पनि आफूलाई आत्मा सम्भोर बाबालाई याद गर्नको लागि १५ मिनेट बसाउनुहुन्छ । यो शिक्षा एकै पटक मिल्छ, फेरि कहिल्यै मिल्नेछैन । सत्ययुगमा आत्म-अभिमानी भएर बस, यस्तो भनिँदैन । यो एकै सतगुरुले भन्नुहुन्छ, उहाँलाई भनिन्छ, एक सतगुरुले तार्नुहुन्छ, बाँकी सबैले डुबाउँछन् । यहाँ बाबा तिमीलाई देही-अभिमानी बनाउनुहुन्छ । स्वयम् पनि देही हुनुहुन्छ नि । सम्झाउनका लागि भन्नुहुन्छ- म तिमी सबै आत्माहरूका पिता हुँ, उहाँलाई त देही बनेर बाबालाई याद गर्नु छैन । याद पनि उनले नै गर्नेछन्, जो आदि सनातन देवी-देवता धर्म मान्नेहरू हुन्छन् । मान्नेहरू त धेरै हुन्छन् नि, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । यो कुरा बडो बुझ्नुपर्ने र बुझाउनुपर्ने छ । परमपिता परमात्मा तिमी सबैका पिता पनि हुनुहुन्छ र फेरि ज्ञानका सागर पनि हुनुहुन्छ । आत्मामा नै ज्ञान रहन्छ हैन । तिम्रो आत्माले संस्कार लिएर जान्छ । बाबामा त पहिलेदेखि नै संस्कार छ । उहाँ बाबा हुनुहुन्छ, यो त सबैले मान्छन् । फेरि अर्को विशेषता उहाँमा ओरिजिनल नलेज छ । बीजरूप हुनुहुन्छ । जसरी बाबाले तिमीलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ, तिमीले फेरि अरूलाई सम्झाउनु छ । बाबा मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ, फेरि उहाँ सत हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, ज्ञानसागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई यस सारा वृक्षको ज्ञान छ । अरू कसैलाई पनि यस वृक्षको ज्ञान छँदै छैन । यसको बीज हुनुहुन्छ बाबा, जसलाई परमपिता परमात्मा भनिन्छ । जस्तै आँपको वृक्षको बीजलाई रचयिता भनिन्छ नि । त्यो मानौं पिता भयो, तर त्यो जड हो । यदि चैतन्य भएको भए उसलाई जानकारी रहन्थ्यो, मबाट वृक्ष सारा निस्कन्छ । तर त्यो जड हो, त्यसको बीज तल रोपिन्छ । यो त चैतन्य बीजरूप हो । यो बीज त माथि रहनुहुन्छ, तिमी पनि मास्टर बीजरूप बन्छौ । बाबासँग तिमीलाई ज्ञान मिल्छ । त्यो हो सबैभन्दा उँच । पद पनि तिमीले उँच प्राप्त गर्छौ । स्वर्गमा पनि उँच पद चाहिँन्छ नि । यो मनुष्यले बुझ्दैनन् । स्वर्गमा देवी-देवताहरूको राजधानी हुन्छ । राजधानीमा राजा, रानी, प्रजा, गरिब-धनवान आदि यी सबै कसरी बने होलान् । अहिले तिमी जान्दछौ- आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना कसरी भइरहेको छ, कसले गर्छ ? भगवान्ले । बाबा फेरि भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, जे जस्तो हुन्छ, ड्रामा योजना अनुसार । सबै ड्रामाको वशमा छन् । बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म ड्रामाको वशमा छु । मलाई पनि पार्ट मिलेको छ । त्यही पार्ट बजाउँछु । उहाँ हुनुहुन्छ परमपिता । उहाँलाई सुप्रिम फादर भनिन्छ, अरू त सबैलाई भनिन्छ भाइ-भाइ । अरू कसैलाई फादर, टिचर, गुरु भनिँदैन । उहाँ सबैका परमपिता पनि भनिन्छ, शिक्षक, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । यो कुरा भुल्नु हुँदैन । तर बच्चाहरूले भुल्छन्, किनकि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार राजधानी स्थापना भइरहेको छ । हरेकले जस्तो पुरुषार्थ गर्छ, ऊ भट्ट स्थूलमा पनि थाहा हुन्छ- यसले बाबालाई याद गर्छ वा गर्दैन ? देही-अभिमानी बनेको छ वा छैन, यो ज्ञानमा तीक्ष्ण छ, चलनबाट बुझिन्छ । बाबाले कसैलाई केही सीधा भन्नुहुन्न । निराश हुनेछन् । अफसोसमा पर्नेछन्, बाबाले यो किन भन्नुभयो, अरूले के भन्लान् ! बाबाले बताउन सक्नुहुन्छ, फलानो-फलानोले कस्तो सेवा गर्छ । सारा आधार सेवामा छ । बाबाले पनि आएर सेवा गर्नुहुन्छ नि । बच्चाहरूले नै बाबालाई याद गर्नुपर्छ । यादको विषय नै मुश्किल छ । बाबाले योग र ज्ञान सिकाउनुहुन्छ । ज्ञान त धेरै सहज छ । बाँकी यादमा नै फेल हुन्छन् । देह-अभिमानमा आउँछन् । फेरि यो चाहियो, यो राम्रो चीज चाहियो, यस्तो यस्तो ख्याल आउँछ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ त तिमी वनवासमा छौ नि । तिमीलाई त अब वानप्रस्थमा जानु छ । फेरि कुनै यस्तो चीज लगाउन सक्दैनौ । तिमी वनवासमा छौ नि । यदि यस्तो कुनै महङ्गो चीज भएमा खिच्नेछ । शरीरले पनि खिच्नेछ । घरी-घरी देह-अभिमानमा ल्याउँछ । यसमा छ मेहनत । मेहनत विना विश्वको बादशाही कहाँ मिल्न सक्छ ? मेहनत पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार कल्प-कल्प गर्दै आएका हो, गर्दै रहनेछौ । रिजल्ट प्रत्यक्ष हुनेछ । स्कूलमा पनि

नम्बरवार चढ्दै जान्छन् । शिक्षकले बुझ्दछन्, फलानोले राम्रो मेहनत गरेको छ । यसलाई पढ्ने सोख छ । फिलिङ्ग आउँछ । त्यसमा त एउटा कक्षाबाट अर्कोमा, फेरि अर्कोमा पुग्छन् । यहाँ त एकै पटक पढ्नु छ । पछि गएर जति तिमी नजिक आउँदै जानेछौ, उति सबै थाहा हुनेछ । यो धेरै मेहनत गर्नु छ । अवश्य उँच पद पाउनेछौ । यो त जान्दछौ, कोही राजा-रानी बन्छन्, कोही के बन्छन्, कोही के बन्छन् । प्रजा पनि त धेरै बन्छन् । सारा कुरा चाल-चलनबाट थाहा हुन्छ । यो देह-अभिमानमा कति रहन्छ, यसको कति प्रेम छ बाबासँग । बाबासँग नै प्रेम हुनुपर्छ नि, भाइ-भाइसँग होइन । भाइहरूको स्नेहले केही पनि मिल्दैन । वर्सा सबैलाई एक बाबासँग मिल्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गरेमा तिम्रो पाप काटिन्छ । मूल कुरा नै यो हो । यादबाट तागत आउँछ । दिन-प्रतिदिन ब्याट्री भरिदै जान्छ किनकि ज्ञानको धारण हुँदै जान्छ नि । तीर लाग्दै जान्छ । दिन-प्रतिदिन तिम्रो उन्नति नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार भइरहन्छ । उहाँ एकै बाबा, टिचर, सतगुरु हुनुहुन्छ, जसले देही-अभिमानी बन्ने शिक्षा दिनुहुन्छ, अरू कसैले दिन सक्दैन । अरू त सबै छन् देह-अभिमानी, आत्म-अभिमानीको ज्ञान कसैलाई पनि मिल्दैन । कोही मनुष्य पिता, शिक्षक, गुरु हुन सक्दैन । हरेक आ-आफ्नो पार्ट खेलिरहेका छन् । तिमी साक्षी भएर देख्छौ । सारा नाटक तिमीले साक्षी भएर देख्नुपर्छ । कर्म पनि गर्नु छ । बाबा रचयिता, निर्देशक, कलाकार हुनुहुन्छ । शिवबाबा आएर अभिनय गर्नुहुन्छ । सबैका पिता हुनुहुन्छ नि । बच्चा अथवा बच्चीहरू सबैलाई आएर वर्सा दिनुहुन्छ । एक बाबा हुनुहुन्छ, बाँकी सबै आत्माहरू हुन् भाइ-भाइ । वर्सा एक बाबासँग नै मिल्छ । यस दुनियाँको त कुनै चीज बुद्धिमा याद आउँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— जे जति देख्छौ, यी सबै विनाश हुन्छन् । अब त तिमीहरू घर जानु छ । उनीहरूले त ब्रह्मलाई याद गर्छन् अर्थात् घरलाई याद गर्छन् । सम्भन्छन्— ब्रह्ममा लीन हुनेछौ । यसलाई भनिन्छ अज्ञान । मानिसहरू मुक्ति-जीवनमुक्तिको लागि जे कुरा भन्छन् त्यो हो गलत, जे जस्तो युक्ति रच्छन्, सबै हुन् गलत । सही बाटो त एकै बाबाले बताउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई राजाहरूका राजा बनाउँछु, ड्रामा प्लान अनुसार । कतिले भन्छन्— मेरो बुद्धिमा बस्दैन, बाबा मेरो मुख खोलिदिनुहोस्, कृपा गर्नुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ— यसमा बाबालाई त केही गर्नुपर्ने कुरै छैन । मुख्य कुरा हो, तिमीले निर्देशनमा चलनु छ । बाबाको नै सही निर्देशन मिल्छ । बाँकी सबै मानिसहरूका हुन् गलत निर्देशन किनकि सबैमा ५ विकार छन् नि । तल भर्दा-भर्दा गलत बन्न पुग्छन् । के के ऋद्धि-सिद्धि आदि गरिरहन्छन् । यिनमा सुख छैन । तिमी जान्दछौ— यो सबै अल्पकालको सुख हो । त्यसलाई भनिन्छ काग विष्टा समान सुख । सिँढीको चित्रमा धेरै राम्रोसँग सम्भ्राउनुपर्छ । कल्प-वृक्षमा पनि सम्भ्राउनु छ । कुनै पनि धर्मकालाई तिमीले देखाउन सक्छौ, तपाईंहरूको धर्म स्थापना गर्नेवाला फलानो-फलानो समयमा आउनुहुन्छ, क्राइस्ट फलानो समयमा आउनुहुन्छ । जो अरू-अरू धर्महरूमा परिवर्तन भएका छन् उनलाई यही धर्म नै राम्रो लाग्छ, तुरुन्तै निक्लेर आउँछन् । बाँकी कसैलाई राम्रो लाग्दैन भने उसले पुरुषार्थ नै कसरी गर्न सक्छ । मनुष्यले मनुष्यलाई फाँसीमा चढाउँछन्, तिमीलाई त एक बाबाकै यादमा रहनु छ, यो धेरै मीठो फाँसी हो । आत्माको बुद्धिको योग छ बाबा तर्फ । आत्मालाई भनिन्छ— बाबालाई याद गर । यो यादको फाँसी हो । फादर त माथि रहनुहुन्छ नि । तिमी जान्दछौ— हामी आत्मा हौं, हामीले बाबालाई याद गर्नु छ । यो शरीर त यहाँ नै छोडिदिनु छ । तिमीलाई यो सारा ज्ञान छ । तिमी यहाँ बसेर के गर्छौ ? वाणीदेखि पर जानको लागि पुरुषार्थ गर्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— सबैलाई मेरो पासमा आउनुपर्छ । त्यसैले कालहरूका काल हुनुभयो नि । त्यो कालले त एउटालाई लिएर जान्छ, त्यो काल कुनै हुँदै होइन, जसले लिएर जाओस् । यो त ड्रामामा सबै निश्चित छ । आत्मा आफैं समयमा जान्छ । बाबा त सबै आत्माहरूलाई लिएर जानुहुन्छ । त्यसैले अब तिमी सबैको बुद्धियोग छ आफ्नो घर जानको लागि । शरीर छोड्नुलाई मर्नु भनिन्छ । शरीर खत्म भयो, आत्मा गयो । बाबालाई पनि यसैले बोलाउँछन्, बाबा आएर हामीलाई यस सृष्टिदेखि लिएर जानुहोस् । यहाँ हामीलाई रहनु छैन । ड्रामा प्लान अनुसार, अब फर्केर जानु छ । भन्छन्— बाबा यहाँ अपार दुःख छ । अब यहाँ रहनु छैन । यो धेरै फोहोरी (छी-छी) दुनियाँ हो । मर्नु पनि अवश्य पर्छ । सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो । अब वाणीभन्दा पर जानु छ । तिमीलाई कुनै कालले खाँदैन । तिमी खुशीसँग जान्छौ । शास्त्र आदि जे पनि छन् ती सबै भक्तिमार्गका हुन्, यो फेरि पनि हुनेछन् । ड्रामाको यो बडो आश्चर्यजनक कुरा हो । यो टेप, यो घडी जे जति यस समय देख्छौ, ती सबै फेरि हुनेछन् । यसमा अलमलिने कुरै छैन । विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिनुको अर्थ नै हो हुबहु दोहोरिनु । अहिले तिमी जान्दछौ— हामी फेरि देवी-

देवता बनिरहेका छौं । फेरि त्यही बन्नेछौं । यसमा अलिकति पनि फरक पर्न सक्दैन । यी सबै बुझ्नुपर्ने कुरा हुन् । तिमी जान्दछौ— उहाँ बेहदका पिता पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक-सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । यस्तो कोही मनुष्य हुन सक्दैन । यिनलाई तिमी बाबा भन्छौ । बाबा प्रजापितालाई भन्छौ । यिनले पनि भन्छन्— मबाट तिमीलाई वर्सा मिल्दैन । बापू गान्धीजी पनि प्रजापिता थिएनन् नि । बाबा भन्नुहुन्छ— यी कुराहरूमा तिमी अलमलमा नपर । भन— हामी ब्रह्मालाई भगवान् वा देवता आदि भन्दै भन्दैनौं । बाबाले बताउनुभएको छ— धेरै जन्मको अन्त्यमा, वानप्रस्थ अवस्थामा म यिनमा प्रवेश गर्छु, सारा विश्वलाई पावन बनाउनको लागि । वृक्षमा पनि देखाऊ । हेर, एकदम पछाडिमा खडा छन् । अब त सबै तमोप्रधान जीर्ण अवस्थामा छन् नि । यी पनि तमोप्रधानतामा खडा छन्, त्यही अनुहार छ । यिनमा बाबा प्रवेश गरेर यिनको नाम ब्रह्मा राख्नुहुन्छ । नत्रभने त तिमी बताऊ— ब्रह्मा नाम कहाँबाट आयो ? यिनी हुन् पतित, उनीहरू हुन् पावन । उनै पावन देवता फेरि ८४ जन्म लिएर पतित मनुष्य बन्छन् । यी मनुष्यबाट देवता बन्नेवाला हुन् । मनुष्यलाई देवता बनाउनु— यो बाबाको नै काम हो । यो सबै बडो आश्चर्यजनक बुझ्नुपर्ने कुरा छन् । यिनी, त्यो बन्छन् सेकेण्डमा, फेरि उनी ८४ जन्म लिएर यो बन्छन् । यिनमा बाबा प्रवेश गरेर पढाउनुहुन्छ, तिमी पनि पढ्छौ । यिनको पनि घराना हुन्छ नि । लक्ष्मी-नारायण, राधे-कृष्णका मन्दिर पनि छन् । तर यो कसैलाई पनि थाहा छैन, राधे-कृष्ण पहिले राजकुमार-राजकुमारी हुन्छन्, जो फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । यी बेगर टु प्रिन्स बन्छन् । प्रिन्स सो बेगर बन्छन् । कति सहज कुरा छ । ८४ जन्मको कहानी यी दुवै चित्रमा छ । यिनी ती बन्छन् । युगल हुन्, यसैले ४ भुजा दिएका छन् । प्रवृत्ति मार्ग हो नि । एक सतगुरुले तिमीलाई पार लैजानुहुन्छ । बाबा कति राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ, फेरि दैवी गुण पनि हुनुपर्छ । स्त्रीको लागि पतिसँग वा पतिको लागि स्त्रीसँग सोधेमा भट्ट बताउनेछन्— यिनमा यी कमी-कमजोरी छ । यस कुरामा यिनले हैरान गर्छन् या त भन्छन्— हामी दुवै ठीक चल्छौं । कसैले कसैलाई हैरान गर्दैनन्, दुवै एक-अर्काका सहयोगी साथी भएर चल्छन् । कोही एक-अर्कालाई गिराउने कोशिश गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यसमा स्वभावलाई राम्रोसँग बदल्नुपर्ने हुन्छ । ती सबै हुन् आसुरी स्वभावका । देवताहरूको हुन्छ नै दैवी स्वभाव । यो सबै तिमीले जान्दछौ, असुरहरू र देवताहरूको युद्ध भएकै होइन । पुरानो दुनियाँ र नयाँ दुनियाँको आपसमा मिलन कसरी हुन सक्छ ! बाबा भन्नुहुन्छ— बितेका कुरा जुन भइसकेका छन्, त्यसलाई बसेर लेख्छन्, त्यसलाई कहानी भनिन्छ । पर्व आदि सबै यहाँका हुन् । द्वापरदेखि लिएर मनाउँछन् । सत्ययुगमा मनाउँदैनन् । यो सबै बुद्धिले बुझ्ने कुरा हुन् । देह-अभिमानको कारण बच्चाहरूले धेरै कुरा बिर्सिन्छन् । ज्ञान त सहज छ । ७ दिनमा सारा ज्ञान धारण हुन सक्छ । पहिले अटेन्शन हुनुपर्छ यादको यात्रामा । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस बेहद नाटकमा कर्म गर्दै सारा नाटकलाई साक्षी भएर हेर्नु छ । यसमा अल्मलिनु छैन । यस दुनियाँको कुनै पनि चीज देखेर बुद्धिमा त्यसको याद नआओस् ।
- २) आफ्नो आसुरी स्वभावलाई बदलेर दैवी स्वभाव धारण गर्नु छ । एक-अर्काको सहयोगी भएर चलनु छ, कसैलाई पनि हैरान गर्नु छैन ।

वरदानः— व्यर्थ वा मायासँग अविद्या (इनोसेन्ट) बनेर दिव्यताको अनुभव गर्नेवाला महान् आत्मा भव

महान् आत्मा अर्थात् सेन्ट (ज्ञानी) उसलाई भनिन्छ जो व्यर्थ वा मायादेखि इनोसेन्ट (अविद्या) हुन्छ । जसरी देवताहरू यसबाट अविद्या थिए, यस्तै आफ्नो त्यो संस्कार इमर्ज गर, व्यर्थको अविद्या स्वरूप बन किनकि यो व्यर्थको जोशले कहिलेकाहीँ सत्यताको होश, यथार्थताको होशलाई समाप्त गरिदिन्छ । त्यसैले समय, श्वास, बोल, कर्म, सबैमा व्यर्थबाट अविद्या बन । जब व्यर्थको अविद्या हुन्छ, दिव्यता स्वतः अनुभव हुन्छ र अनुभव गराउनेछ ।

स्लोगनः— फस्ट डिभिजनमा आउनको लागि ब्रह्मा बाबाको कदममा कदम राख ।